

Но най трудното бѣше раздѣлянието на нашата чета отъ обичния си войвода. На 17 Августъ той предаде списъцитѣ на хората отъ четата на Найдена Папаниновъ и се събра вече да си върви.

Сжщия день слѣдъ пладнѣ, войводата облеченъ не вече съ войводската си униформа, а съ обичновенни граждански дрѣхы, събра четата, и просълзенъ се распрости съ момчетата, като имъ препоръча да слушатъ тѣй и новитѣ си предводители както сж слушали него. Той каза още, че ако бждщата наша „бригада“ отиде въ България, и той съ насъ заедно пакъ ще дойде, и рамо и до рамо ще бжде съ насъ въ биткитѣ съ турцитѣ. Почти всичкитѣ хшплаци се просълзиха при прощаванието съ войводата.

Съ Панайота заедно си отидоха и дѣдо Желю и Вулечъ. Топчето ни и то си отиде въ батерията си.

Слѣдующия день и двѣтѣ чети подъ общата команда на капитана Зандрукъ-Филиповича пристигнаха въ Делиградъ.

Въ селото Делиградъ бѣше главната квартира на Главнокомандующия. Пѣтя на четитѣ бѣше покрай самата кжща въ която бѣше настаненъ Генералъ Черняевъ. Когато тѣ наближиха тази кжща, която бѣше на самия край на селото, Генерала излѣзе, поздрави ги, и ги преглѣда. Слѣдъ това поблагодори имъ за досегашната имъ служба, каза че за напрѣдъ ще ни бжде подобрѣ, защото ще бждемъ по урѣдени и ще ни командуватъ руски офицери, и каза да ни водятъ на бивака при другитѣ. И завѣдоха ни . . .

Тѣй се свърши нашето четничко — хайдушко воювание. Отъ тукъ на тѣй вече, ний сме войници, като рѣдовнитѣ.

